YÜREKLERİNİ BETİMSİZ SEVDALARLA DOLDURAN LGBTİ+ ŞEHİTLERİN ONURUNA

SİLAHLI DEVRİMCİ MÜCADELEDE ÖLÜMSÜZLEŞEN YOLDAŞLARIMIZI ANMAK İÇİN BİR ALBÜM

Önsöz

Ne kusursuz ne de korkusuzdular. Kendilerini keşfettiler, aşık oldular, hata yaptılar, düştüler ama kalktılar, kavga ettiler, kalp kırdılar, kalpleri kırıldı, güldüler, ağladılar, arzularının peşinden koştular, depresyona girdiler, belki gizliden belki de açıkça herkesin içinde çılgınca dans ettiler. Onlar da herkes kadar insandı.

Aynı zamanda, onları farklı kılan şey, heteroseksizm ve ataerkinin tüm kuşatmalarına rağmen, faşizme, emperyalizme, kapitalizme, feodalizme, ataerkiye ve her türden gericiliğe karşı çıkmalarıydı. Bu cüret, elbette kendiliğinden ortaya çıkmadı. Toplumsal koşullar ve gelişmekte olan bilinçlerinin bir sonucu olarak, devrimci mücadelenin bir parçası oldular. Dünyaya eşcinsellerin korkak olmadığını haykırdılar. Stonewall'de bir trans seks işçisinin molotofu oldular ve yürüdüğümüz yolları aydınlattılar. Tüm dünyada, LGBTİ+ hareketinin kazanımlarını mermi yapıp şarjörlerine sürdüler.

Tabii ki zorlandılar, elbette tereddüt ettiler. Bununla birlikte, verili olanla memnun olmamayı öğrendiler ve "Birimiz bile özgür değilse, hepimiz tutsağız" diyerek sistemin dayattığı bireyciliği parçaladılar. Elinizde tuttuğunuz bu belgede, isimleri ataerkil heteroseksist kuşatmadan çıkartabildiğimiz ve silahlı mücadelenin bir parçası olan çok sınırlı sayıda LGBTİ+ kahramanın kısa öyküleri var. Onlardan önce ve sonra isimlerini bilmediğimiz birçok kişi oldu. Şu andan itibaren, hiçbir LGBTİ+ savaşçının gizli kalmaması için tarihe bir not düşüyoruz. Elbette bu not, devrim ve devrimcilere karşı yürütülen anti-propagandadan etkilenmiş LGBTİ+ kitlelerine ulaşacaktır.

Biz çok iyi biliyoruz ki, LGBTİ+'ların demokratik kazanımları, devrim ile buluştuğu oranda kalıcı hale gelecektir. Emperyalistler ve kapitalistler, buldukları her fırsatta kazandığımız hakları gasp ediyor. Bizlere "özgürlük" için pembe sermayenin bir parçası olmayı ve heteroseksist düzenin bir parçası olmayı dayatıyorlar.

Gündelik çıkarlarımız bizleri sisteme karşı bir araya getiriyor. Bu bir araya gelişler bazen kazanımlarla ve bazen yenilgilerle sonuçlanıyor. Ancak, asıl mesele bu bir araya gelişleri bir örgütlenmeye dönüştürmek ve onları geleceğe taşımaktır. Afganistan köylerinden Avrupa metropollerine tarihsel çıkarımız, devrimler ve bu devrimleri getirecek devrimci savaş yoluyla mümkündür. Bu, farklı coğrafyalarda ve farklı zamanlarda kendi benzersiz koşulları altında gerçekleşecektir. Ancak temel ilkelere dayanmalıdır. Gündelik çıkarlar için özgürlük hareketimizin geleceğini "iyi niyetlerle" riske atanlar olmuştur. Böylesi bir duruma karşı Sylvia, trans seks işçileri ahlaki ve normatif endişeler nedeniyle hareketten çıkarıldığında o ünlü konuşmasını yaptı. Bir sonraki büyük sonuçları hesaplamadan LGBTİ+ kitlelerini emperyalizm ve kapitalizmin merhametinde bırakarak devrimin geleceğini riske atan devrimci örgütler olmuştur. Kendilerini korumak için balonlarda yaşamayı tercih eden LGBTİ+'lar vardı. Ama tüm bunlar kırıldı ve kırılmaya devam ediyor. Helîn Qereçox, Rojava'ya dönerek bunu değiştirenlerden biriydi.

Şimdi, onların LGBTİ+fobiye karşı açtıkları bayrak, oportünizme karşı devrimci fikirlerle dalgalanıyor ve isyan ateşimizi körüklüyor. Bir kez daha, direniş ve kararlılığın zafere dönüşmesi için onların aydınlattıkları patikaları devrim nehri ile buluşturacağımızın sözünü tekrarlıyoruz.

Önümüzde bu kararlılıkla kazanacağımız özgür bir gelecek var. Ve şimdi onlara öldü diyemeyiz çünkü yüreklerini tarifsiz sevdalarla dolduranlara ölüm yoktur!

TKP-ML Komünist Kadınlar Birliği (KKB)

Willem “Tiky” Arondeus

22.08.1894 – 01.07.1943

Willem 1894 yılında Hollanda 'nın Naarden kentinde doğdu. Gençliğinde ailesiyle eşcinselliği konusunda tartıştı ve bunun sonucunda 17 yaşında ailesinin evini terk etti. Sanat okuluna gitti ve sonrasında sanatçı olarak çalıştı. Bir sanatçı olarak maddi açıdan zorlandı. Gelirini desteklemek için hem kurgu hem de kurgu olmayan birkaç kitap yazdı, bunlar başarılı oldu ve mali durumunu iyileştirdi. Willem, içinde bulunduğu liberal ve sanatsal sosyal çevrelerde bile bunun son derece sıra dışı ve riskli olduğu bir dönemde cinselliği konusunda açıktı.

Kariyerinin başlarında Kuzey Hollanda 'daki bir sanat topluluğun parçasıydı, bu dönemde çok sayıda sanat eseri yarattı ve hayatının ve düşüncelerinin çoğunu günlüklerle belgeledi. Günlükleri ilginçtir çünkü eşcinsellerin geçmişlerine dair çok az belgenin olduğu bir zamanda ve yerde eşcinsel olmak hakkında yazmıştır. Yazıları aynı zamanda eşcinselliği hakkında güvensizlik ve tutkuları ve hayattaki amacı hakkında belirsizlik ifadelerini de içeriyor. Willem Arondeus 'un hayattaki amacının ne olduğunu bilmek için mücadele ettiği, hiçbir zaman gerçekten ait olduğundan ya da doğru yerde olduğundan emin olamadığı söylenir. Görünüşe göre aradığını bulamamış, birçok kez yer değiştirmiş, bir süre Paris 'te kalmış, ancak Paris'in umduğu gibi olmadığı sonucuna vardıktan sonra Hollanda'ya geri dönmüştür.

Alman Nazileri 1940 'ta Hollanda 'yı işgal ettiğinde, neredeyse hemen direnişe katıldı. Direnişteki arkadaşlarının ve yoldaşlarının ifadeleri, kendini davaya inanılmaz derecede adamış ve insanlara olan tutkusu ve sevgisi ışığında daha önceki güvensizlikleri arka plana itilmiş bir Willem 'i gösteriyor. Görünüşe göre hayattaki amacını direniş çalışmalarında bulmuş ve korkularının çoğunu geride bırakmış.

1942 yılında, sanatçı arkadaşlarını işgalci güçlere karşı direnmeye çağırdığı "Brandarisbrief" adlı bir yeraltı süreli yayını başlattı. Bu dergi 1943 yılında Willem'in Gerrit van der Veen ile tanıştığı " De Vrije Kunstenaar " (Özgür Sanatçı) ile birleşti ve bu yayın 1945 yılında savaşın sonuna kadar devam etti. Gerrit ile tanışması sayesinde Frieda Belinfante ile birlikte Yahudilerin kimliklerinin tahrif edilmesi eylemine de dahil oldu. Yahudiler için zorunlu belgelendirme getirildiğinde, bunun potansiyel tehlikelerini hemen dikkate aldı ve çok az insanın bunu yaptığı bir dönemde buna karşı kampanya yürüttü. Dolayısıyla bu çalışmaya katılmak onun için mantıklı bir sonraki adımdı.

Frieda Belinfante hakkındaki yazıda da bahsedildiği gibi, kimliklerin sahteciliği giderek daha az etkili olmaya başlamıştı, çünkü bunlar Nüfus Kayıtlarındaki belgelere göre kontrol edilebiliyor ve sahte oldukları belirlenebiliyordu.

"BİLİNSİN Kİ, EŞCİNSELLER KORKAK DEĞİLDİR"

Buna karşı koymak için Willem, Frieda ve birlikte çalışan diğer bazı kişiler , Amsterdam 'da birçok Yahudi 'nin kimlik belgelerinin saklandığı ve kimliklerini tespit etmek, onları taciz etmek ve sınır dışı etmek için kullanılan nüfus kayıt bürosunu yok etmek için bir plan yaptılar . Kayıtlar ortadan kalkarsa Nazilerin artık onları kontrol edemeyeceğini düşündüler . Ve böylece 1943 yılında görevlerine başladılar . Sabotaj eylemleri başarılı oldu, nüfus kayıtları, içindeki 800.000'den fazla kimlikle birlikte tamamen yok edildi ve birçok hayat kurtarıldı . Ancak eylemden kısa bir süre sonra grubun birçok üyesi bilinmeyen bir hain yüzünden tutuklandı . Sorgulamalar sırasında Willem ekibin geri kalanını ele vermeyi reddetti , ancak ona ait bir not defteri bulundu ve bu nedenle grubun çoğu yine de tutuklandı . Willem suçunu kabul etti ve tüm suçu üstlendi; belki de bu sayede grubun diğer iki genç üyesi idam edilmekten kurtuldu. Willem de dahil olmak üzere çoğu kişi yargılandı ve ölüm cezasına çarptırıldı.

Savaştan sonra bombalamayı gerçekleştiren gruba, yine grubun bir parçası olan ancak Willem Arondeus 'tan daha fazla liderlik yapmayan natrans hetero bir erkek olan Gerrit van der Veen'in adının verilmesi dikkat çekicidir . Ancak o dönemde Hollanda halkı için heteroseksüel bir erkeğin silahlı bir direniş grubunun lideri olması, eşcinsel bir erkeğin lider olmasından muhtemelen daha kolay kabullenilebilir bir gerçekti.

İddialara göre grubun Bakker ve Brouwer adında eşcinsel iki üyesi daha vardı, ancak onlar hakkında bilgi çok azdır . Willem Arondeus on yıllar boyunca az ya da çok tarihe karıştı . Ölümünden sonra 1984 yılına kadar çalışmaları için bir madalya ile ödüllendirilmemiştir . Öte yandan Gerrit van der Veen daha 1946 yılında direnişinden dolayı ölümden sonra verilen bir onur madalyası ile ödüllendirilmiş ve bir okul ile bir caddeye onun adı verilmiştir . Willem 'in çalışmalarının tanınmasındaki bu gecikmede cinsel kimliğinin de payı vardır.

Willem 'in son sözleri sıklıkla "Bilinsin ki eşcinseller korkak değildir " olarak alıntılanır , ancak orijinal sözlerine bakıldığında daha doğru bir çeviri "Bilinsin ki eşcinseller tanım gereği korkak değildir " olacaktır . İlkinin daha gösterişli ve günümüz toplumunda bir direniş savaşçısından daha arzu edilir bir mesaj olduğu anlaşılabilir , ancak onun sözlerini mevcut çerçevemize uyacak şekilde çarpıtmamalıyız . Bunun yerine söylediklerini onurlandırmalı ve kendi zamanında ve bağlamında bu sözlerin çok radikal olduğunu anlamalıyız . O, LGBTİ + bireyler için verilen mücadelenin bir parçasıydı, bu mücadeleyi ilerletti ve bugün onun ve diğer pek çok kişinin sayesinde LGBTİ + mücadelesi onun zamanında olduğundan daha fazla gelişti.

Amelio Robles Avila

03.11.1889 - 07.12.1984

Amelio 1889 yılında Xochipala, Guerrero, Meksika 'da Amelia adıyla doğdu. Çiftçi bir ailenin oğluydu, çiftçiler Meksika devriminde bir sınıf olarak önemli bir role sahipti . Çocukluğunun büyük bölümünü çiftlikte , şehirden uzakta geçirdi , burada atları ve silahları öğrenme şansı da oldu . Bir kız olarak görüldüğünden , Hijas de María adlı bir Katolik cemaatine kaydedildi . O dönemde bir erkek işi olarak görülen doktor olmayı arzuluyordu . 1912 veya 1913'te gerillaya katıldı ve burada "tamamen özgür olma hissini " buldu . Bu durum çiftlikte bir kız olarak yaşadığı hayatla tezat oluşturmuştu . Mücadeleye katıldıktan sonra kadınsı bir görünüştense erkeksi görünmeyi seçti ve o andan itibaren hayatının geri kalanında Amelio olarak bilinecekti . Atlar ve silahlar konusundaki becerisi gerilla saflarında onu değerli ve saygın yapıyordu . Amelio Zapatistalara ideolojik açıdan değil, gerilla yaşamına duyduğu aşktan dolayı katılmıştı . Bu hayat ona çok uygundu , erkekliği az çok kabul görüyordu , yeteneklerine ve kişiliğine değer veriliyordu , bu hayatın özgürlüklerini ve zorluklarını seviyordu.

Robles , Zapatistalarla birlikte geçirdiği yaklaşık altı yıllık süre boyunca birçok savaşa katıldı . At ve silah konusundaki deneyimi albay rütbesine kadar yükselmesine yardımcı oldu . En meşhur çatışması 1914'te Chilpancingo 'da gerçekleşen ve Guerrero ' da Huertismo'nun yenilgisi ve Zapatismo'nun zaferi anlamına gelen çatışmaydı . Bu çatışmada , daha sonra dinleyen herkese göstermeyi sevdiği birçok kurşun yarası aldı.

Cinsiyet ifadesinin değişimi kolay olmadı, farklı cinsel kimliklerin kabulü Zapatista hareketinde yaygın değildi . Özellikle hareket içindeki homofobi güçlüydü ve Manuel Palafox gibi bazı eşcinsel üyeler için ciddi sonuçlar doğurdu . Palafox 'un varlığı , gerilla komutanlarından Maurilio Mejía tarafından "Senin gibi yanlış cinsiyete sahip zavallı bir şeytan kendini bizim gibi gerçek erkeklerin dostu olarak adlandıramaz " diyerek reddedildi . Açıkça savaş bağlamında , eşcinsellik bir kadınsılaşma olarak görülmekteydi ve bu nedenle dönemin eril devrimci değerlerine aykırıydı . Aynı mantık Amelia 'nın Amelio olmasına izin veren görece özgür alanı da yaratmıştı, çünkü Amelio savaşta çok değer verilen eril kimliği taşımada bir bakıma örnek teşkil etmekteydi.

Zaman zaman şakalara konu olsa da erkekliği genel olarak kabul görüyordu . Yoldaşları erkekliğine alenen saygı duyuyor , ancak özel olarak ondan "la coronela Amelia Robles ", yani kadın albay Amelia Robles olarak bahsediyordu . Kendisi de kimliğinin kabulünü zorladı ve kabul ettirdi . Bir komşusu bir röportajda "Ona asla hanımefendi demedim , ona her zaman Bay Robles dedim , çünkü biri ona kadın ya da bayan derse silahını çekerdi" demiştir. Amelio zamanının ataerkil cinsiyet ayrımını kabullenmişti . Tehditler karşısında hemen ve şiddetle harekete geçen , cesaret ve güç gösterisi yapan maço bir erkeğe dönüşmüştü . Kadınlarla ilişkilerinde , toplumdaki erkeklerin basmakalıp rollerini yerine getirdi ; örneğin hiç ev işi yapmadı ve bunu yapması için hayatındaki kadınlara büyük ölçüde güvendi.

Amelio Robles kendisi için olduğu kadar halkı için de savaştı . Olmadık zamanlarda erkekliğini ortaya koydu ve bunu hayatı boyunca güven ve gururla taşıdı , bu yönüyle bir öncüydü . Aynı zamanda , tipik bir taşra erkeği rolünü benimsemesi yaşadığı zamanın bir sonucuydu.

Bugün trans erkek ya da trans maskülen hareketin yürüttüğü tartışmalardan bihaber olarak yaşadı ve 1984 'te ölümsüzleşti . Ancak geriye bir özgürlük hareketinin parçası olarak oldukça değerli bir miras bıraktı.

Frieda Belinfante

10.05.1904 – 05.03.1995

Frieda, 1904 yılında Amsterdam, Hollanda'da doğdu. Babasının bir piyanist olması ve müzikle iç içe büyümesi onu da bu yolda ilerlemeye yöneltti. Gençliğinde çello çalmaya başladı, özellikle de babasının 1924'te hastalanarak ölmesinden sonra ekonomik koşulları zorlaştığı için ailesine maddi katkıda bulunmak amacıyla bu işi daha profesyonel yapmaya başladı. Genç yaşından itibaren güçlü, benzersiz karakteri ve kararlılığıyla dikkat çekti. Savaşın ve erkeklerin egemen olduğu bir dönemde büyüyen genç bir kadın olarak, bağımsızlığını eline aldı ve kimsenin ona vermesini beklemedi. Lezbiyen olmak onun için bir tartışma konusu değildi, cinselliğini sessiz bir güvenle taşıdı. Bu konuda hiçbir utanç, şüphe ya da kafa karışıklığı hissetmedi, aksine aşklarının peşinden iddialı bir şekilde gitti ve zamanın gerektirdiği gibi bunları gizli tuttu. Belgede sahteciliği ilk defa 17 yaşındayken deneyimledi. Bir okul arkadaşının Hollanda'dan ayrılıp SSCB'deki partnerinin yanına dönebilmesi için seyahat belgelerinde sahtecilik yaptı.

Frieda başkalarının yararı için çok çalışmasına rağmen, çoğu zaman kendi ayakları üzerinde durmakta ve kendine bir yer açmakta zorlanıyordu. Bazı kişisel ilişkilerinde sevdiklerine hizmet eden, ancak kendi hedeflerine veya ihtiyaçlarına değer vermeyen veya öncelik vermeyen bir gölge haline geldi. Bu da zaman zaman kendi gelişimini engellediği anlamına geliyordu.

İkinci Dünya Savaşı'na giden yıllarda Frieda siyasi durumun nasıl ilerlediğine çok dikkat etti ve bu nedenle Nazi yönetiminin sansürünü, kontrolünü, askeri gücünü ve Yahudilere ve diğer marjinal gruplara yönelik takibini önümüzdeki yıllarda hızla artıracağını çok erken anladı. Hollanda'daki çoğunluk gibi kayıtsız kalmak yerine, en başından beri direndi. Direnişe katılması onun için olağan bir şeydi, çünkü değerleri açıktı ve onlara göre yaşıyordu, daha sonra şöyle dedi: "Sadece kendileri için yaşayabilen insanları anlamıyorum. Bunu anlayamıyorum. Mutluluğunuzu nereden alıyorsunuz? Tatmini nereden alıyorsunuz? Hayatınızla ne yapıyorsunuz?"

1940 'ta işgalin başlangıcında , artan Nazi kontrolünün Yahudi müzisyenleri işten çıkarmaya başlayacağı anlamına geleceğini öngördüğü için. Bunu yapmak istemedi ve bunun yerine yönettiği orkestrayı erkenden dağıttı . Sanat ve kültür dünyasının büyük bir kısmı işgalcilerin taleplerine uysalca uyum sağlarken , Frieda artan açık faşizme bu uyum karşısında öfkelendi. Frieda, Gerrit ven der Veen ve Willem Arondeus 'un da aralarında bulunduğu direniş grubuna katıldı . Diğer bazı sanatçılarla birlikte kimliklerin tahrif edilmesi üzerine çalışmaya başladı . Ayrıca sözde "Aryan-beyannamesi "ni (kişinin Yahudi olmadığını belirten bir beyanname , bu beyannameler Yahudi nüfusu endekslemek, işten çıkarmak ve kovuşturmak için kullanılırdı) imzalamayı reddeden sanatçılar için mali destek topladı . Frieda ve Frans Duwaer birlikte yaklaşık 70 .000 sahte kimlik üretti . Nazilerin dikkatini cinsel kimliği nedeniyle değil, direnişteki çalışmaları nedeniyle çekmişti.

1943 yılında direniş grubu için artık sadece kimliklerde tahrifat yapmanın yeterli olmadığı anlaşılmıştı . Naziler , kimliklerin geçerliliğini Amsterdam nüfus kütüğünde (tüm resmi kimliklerin kopyaları saklanıyordu) daha düzenli olarak kontrol etmeye başladılar ve bu şekilde sahte kimlikleri kolayca tespit edebildiler. Direniş grubu çözüm odaklı düşünüyordu , bu sorunla başa çıkmak amacıyla nüfus müdürlüğünü havaya uçurmak için bir plan tasarlandı.

Sabotaj eylemleri başarılı oldu , nüfus kütüğü içindeki 800 .000 'den fazla kimlikle birlikte tamamen yok edildi . Frieda eylemin planlanmasında aktif bir rol oynadı, ancak eylem gecesine katılmasına izin verilmedi , çünkü yoldaşları bunu "erkek işi" olarak görüyordu . Sabotajdan kısa bir süre sonra grubun çoğu üyesi bir hain yüzünden tutuklandı ve idam edildi . Frieda, İsviçre'ye kaçarak kurtuldu. Savaştan kısa bir süre sonra Hollanda 'ya döndü ama sonunda ABD 'ye göç etti . Hollanda 'ya dönüş deneyimi hakkında şunları söyledi: "Kamplardan dönen ve evleri, mobilyaları ve paraları olmayan Yahudiler kimsenin umurunda değildi . Kimse onların kederlerinden ve çaresizliklerinden bahsetmedi ... Kimse hayatlarını riske atan insanlardan da bahsetmedi . Onlar yoktu. Sanki arkadaşlarım bir hiç uğruna ölmüş gibiydi . Çok soğuk bir duş gibiydi ". ABD 'de çellist ve orkestra şefi olarak kariyerine yeniden başladı . 1995 yılında kanser nedeniyle ölümsüzleşti.

Frieda açıkça LGBTİ + yoldaşlar için mücadele etmedi ama onun yaşam öyküsü, savaş sırasındaki direnişi LGBTİ+ devrimci tarihimizin bir parçasıdır . Bir kadın ve bir lezbiyen olarak engellerle karşılaştı ama yine de direndi . Onun direnişi bize LGBTİ +'ların silahlı mücadeleye katılımının yeni bir şey olmadığını , sadece gizlendiğini ve şimdi bunu ortaya çıkarma ve bizden önce birçok LGBTİ +'nın yürüdüğü bu yolu devam ettirme sırasının bizde olduğunu gösteriyor.

Richard/Lola (Valerio Mante Jr)

1950 - 22.09.2008

Lola olarak da bilinen Yoldaş Richard, 10 yılı aşkın bir süredir eşcinsel bir komünist savaşçı olarak kendini halk devriminin kollarına bıraktı. Güney Mindanao 'da baskıcı güçlere karşı köylülerin ve yerlilerin mücadelesini üstlenen Yeni Halk Ordusu'nun (NPA) önde gelen liderlerinden biriydi . Richard yoldaş ilk olarak 1972 'de Filipinler'de sıkıyönetim ilan edilmeden çok önce örgütlenmeye başladı , o dönemde kilisesi aracılığıyla aktifti . Daha sonra bir köylü kitle örgütü olan Khi Rho 'ya katıldı . Bir yıl hapiste kaldı, serbest bırakıldıktan hemen sonra Davao şehrinde toprak gaspına karşı yürüyüşler düzenleyerek faaliyetlerine devam etti. 1990'larda Borçtan Kurtuluş Koalisyonu 'nun bir parçasıydı. 1996 'dan 1998 'e kadar Güney Mindanao 'daki Bagong Alyansang Makabayan 'ın başkanlığını yaptı. Genellikle propaganda alanında çalıştı ve medya ile yakın ilişkiler kurdu , kendisine yöneltilen sorulara her zaman dürüst, doğrudan ve iyi kurgulanmış cevaplar verirdi.

47 yaşında NPA 'ya katıldı . Richard yoldaş dağlarda, yoldaşları ve çiftçiler arasında yerini ve neşesini buldu. Bazı arkadaşları ve akrabaları onun gerilla yaşamı için çok yaşlı olduğu endişesiyle katılma kararına karşı çıktılar. Günlüğünde şöyle yazıyordu: "Aktivizmimin doruğundayken NPA'ya katılmaya karar verdim . Bu kararım yakın çevremde çeşitli tepkilere yol açtı . Bazıları mutluydu, bazıları şüpheciydi. Bu benim kararımı etkilemedi . Bencilliğe , bireyciliğe ve gurura karşı verdiğim uzun ve sancılı bir mücadelenin ürünüydü. Rahat bir yaşam tarzından vazgeçtim, ailemi ve akrabalarımı terk ettim ve yakın arkadaşlarımdan kaçtım. Bu, hayatımda verdiğim en zor ama en iyi karardı ." Yaşının onu engellemesine izin vermedi, dağlara tırmandı ve en ücra yerleri ziyaret ederek oradaki kitlelerle de çalışmaya devam etmekte ısrar etti.

Yoldaş Richard onurlu bir eşcinseldi ve birçok klişeyi yıktı. Kimliğinin silahlı mücadele yoluyla halkına hizmet etmesini engellemesine izin vermedi ve bununla başkalarına da ilham verdi. Onun evliliği bölgedeki ilk resmi eşcinsel evlilikti. Yoldaşlarının eğitimini desteklemek ve okuma - yazmayı teşvik etmek için yorulmadan çalıştı. Aynı zamanda bir şairdi ve köylüler ve tarım işçileri hakkında ve onlar için yazdı.

Köylülerin çalışmalarına ve sorunlarına büyük saygı gösterdi . Maksizm -Leninizm -Maoizm 'in özellikle toprak ağaları ve hükümet müdahaleleriyle sürekli çatışma halinde olan çiftçiler için inanılmaz uygunluğunu gördü . Entelektüel tartışmaları basit terimlerle ifade ederek kitleler için kolayca anlaşılabilir hale getirebildi . Dahası , zor kullanarak değil örnek olarak önderlik etti. Bir parti eğitmeniydi ve partinin ideolojik kampanyasına çok değerli katkılarda bulundu . Richard yoldaş sabırlı bir dinleyiciydi , yoldaşlarının iyiliğiyle ilgilenirdi , özellikle de kafa karışıklığı yaşayanlar Richard yoldaşla tartışarak teselli bulurlardı . Yoldaş Richard / Lola 'nın görev yaptığı bölgede bir topluluk lideri olan Sama Sulong, onun her zaman "inahan sa tanang inahan (tüm annelerin annesi)" olarak hatırlanacağını söyledi. "Lola bize gerçek çocukları gibi davranırdı . Lumad halkının büyükannesi... ezilenlerin kahramanı"

Eylül 2008 'de Yoldaş Richard böbrek yetmezliğine yol açan bir kan enfeksiyonu nedeniyle 57 yaşında ölümsüzleşti . Zaten bir haftadır hastaydı ama yoldaşlarının onu hastaneye götürme zahmetine katlanmasını istemiyordu . Yoldaşlarının uzun çabalarından sonra, sonunda onu hastaneye götürmelerine izin vermeye ikna ettiler. Yoldaşları onu dağdan getirdikten 14 saat sonra hastanede ölümsüzleşti . Ölüm döşeğindeyken bile yoldaşlarının moral ve motivasyonunu yükselten, onlarla şakalaşan biriydi .

Purga (Alvin Rey Santiago)

02.11.1990 – 11.08.2011

Purga, 2 Kasım 1990'da alt orta sınıf bir ailenin çocuğu olarak Filipinler 'de dünyaya geldi. Mindanao'da okudu, burada militanlaştı, kitlelerle ilişki kurdu ve sonunda öncü bir öğrenci oldu. 2000'li yılların sonlarında kendini ideolojik olarak daha da geliştirdi. Marksizm-Leninizm merceğinden halkının koşullarını ve çeşitli grupların sistematik ezilmişliğini ve özgün koşullarını analiz etmeyi öğrendi. Yeni Halk Ordusu'na (NPA) 2010 yazında katıldı.

Yoldaşı Moses'ın yazdığı gibi "Alvin'in hayatı onu tanıyanlar için belki de harika ironilerin bir çalışmasıydı. Birçok yönden, ulusal demokratik harekete girerken sınıfsal kalıntılarının üstesinden gelmek için mücadele eden bir alt sınıf, küçük burjuvazinin timsaliydi. Yetersiz harçlığını bir hafta yettirebilmek için sık sık açlık sancılarına katlanmak zorunda kalırken, ukay-ukay'dan aşırılmış olsa da sadece bir kez giyeceği 6 inç yüksekliğindeki yüksek topuklu ayakkabılar için savurganlık yapan biriydi." Moses ekliyor "İlerici ve devrimci şarkıların sözlerine dair hafızası ancak Mariah Carey hitlerindeki ustalığıyla yarışabilir. Toplantılar sırasında gerginlikleri mizahıyla yumuşatmasıyla sevilen Purga, zaman zaman yoldaşlarıyla en önemsiz konularda tartışırken de görülürdü. Bana onun Pi Sigma Kardeşliği'nin* öncü 'açık' üyelerinden biri olduğu ve LGBTQ topluluğunun üyelerini kardeşlik içinde örgütlemek için güçlü bir kampanya yürüttüğü söylendi."

Purga yoldaş gerillalara katıldığında daha önce aldığı eğitimi çok iyi değerlendirdi. Birliğinin okuma-yazma programına katıldı, köylü çocuklarına ev ödevlerinde yardım etti, yoldaşlarına sağlık ve gıda konusunda eğitim verdi. Parti içinde sıhhiyeci olarak eğitim aldı. Aynı zamanda teorik çalışma ve en önemlisi kitlelerden öğrenme yoluyla politik ve ideolojik mücadelesini geliştirmeye devam etti. Yoldaşları için siyasi bir rehber oldu ve devrimci savaşın yanı sıra Marksizm-Leninizm-Maoizm'in erişilebilir yorumlarını köylü ve proleter kitlelere ve yeni yoldaşlara yayma ihtiyacına dikkat çekti.

Yoldaş Purga 11 Ağustos 2011 sabahı ölümsüzleşti. Birliği Davao Oriental, Cateel'de devlet askerlerini pusuya düşürdü. Göğsünden vuruldu. Yoldaşları onu cephe hattından birkaç kilometre uzakta, düşmandan geri çekilirken gömdüler. Birkaç gün sonra düşman, bir devlet propagandası gösterisi olarak cenazesini kazıp çıkardı.

Yoldaş Purga, günlük pratiğiyle bir gerilla savaşçısının birçok farklı şekilde görünebileceğini gösterdi. Gerillalar sadece sert yüzlü, heybetli natrans erkekler değildir. Gerillalar aynı zamanda sosyal, eğlenceli, pop şarkıları seven, nazik ve yüksek topuklu giyen eşcinsellerdir. Bağlılıkla, sevgiyle ve kahkahalarla savaştı. Bize yol gösterdi, önümüzde duran olasılıkları gösterdi, şimdi onun bıraktığı yerden devam etmek ve onun anısına mücadelemizi güçlendirmeye devam etmek bize düşüyor.

1 *Pi Sigma Kardeşliği (ΠΣ), "Paglingkuran ang Sambayanan (Halka Hizmet Et) ve Burs Paragonu" ilkelerine bağlı sosyo-politik bir kardeşliktir. Üyeleri kendilerine Paragon diyorlar. 15 Ağustos 1972'de Quezon City, Filipinler Diliman Üniversitesi'nin Molave Yurdunda toplanan sekiz genç tarafından kuruldu.

Avaşîn Tekoşîn Güneş (Ivana Hoffman)

01.09.1995 – 07.03.2015

Avaşîn , 1 Eylül 1995 'te Almanya 'nın Emmerich kentinde doğdu . Babası Togolu bir göçmen , annesi ise Alman bir işçiydi . Küçük yaşlardan itibaren sosyal bir kişiliğe sahipti . Girdiği ortamlara hızla uyum sağladı . İşçi sınıfından bir aileye sahip olduğu için göçmenlerin ve işçilerin yoğun olduğu mahallelerde büyüdü . Burada Kürt ulusundan gelen göçmenlerle özel bir ilişki kurdu . Ablası , Avaşin şehit düştükten sonra verdiği bir röportajda onun asi, gürültücü ve öfkeli bir insan olduğunu söylemişti . Küçük yaşlardan itibaren futbola büyük ilgi duymuş ve yerel futbol takımlarında oynamıştı . Avaşîn , siyasallaştıkça öfkeli yapısı devrimci bir karaktere büründü . Siyasallaşmasında Kürtlerle kurduğu sosyal ilişkiler önemli bir rol oynadı. 2011 yılında Young Struggle adlı gençlik örgütüyle tanıştı. Aynı yıl Almanya'da öğrenci eylemleri oldukça yaygındı . Avaşîn burada da aktif bir rol oynadı . Bu eylemlerde edindiği deneyimler politik duruşuna yeni bir yön verdi. Aynı zamanda Kürdistan 'da savaşan kadın gerillalara hayranlık duyuyordu . 2012 yılında Marksist Leninist Komünist Parti'nin (MLKP) gençlik örgütü olan Komünist Gençlik Örgütü (KGÖ) saflarına katıldı. İlerleyen yıllarda birçok anti-faşist eylem , blokaj eylemi ve Kürt ulusuyla dayanışma eylemlerine katılmaya devam etti.

Bir lezbiyen olarak LGBTİ+ hareketiyle özel bir ilişkisi yoktu . Birçok genç kadının yaşadığı sorunları yaşıyordu . Sosyal kişiliğine rağmen katıldığı toplantılarda söz almakta zorlanıyordu . Kavgacı kişiliğinin yanı sıra utangaçlığı da vardı. Annesi, Avaşîn'in kadınlarla ilişkilerinde erkek rolü oynadığını belirtmişti. Ancak yoldaşları , onun bu yönlerinin devrimci faaliyet içinde yaptığı tartışmalar ve aldığı eğitimlerle değiştiğini belirtiyorlardı . Avaşîn çekimserliğini ve diğer gerici özelliklerini yavaş yavaş aşıyordu . MLKP içindeki faaliyetini sürdürürken bir an önce gerilla mücadelesine katılmak istiyordu. Ablası, "Etrafındaki kızlar gibi olmak istemiyordu . Bu yüzden 15-16 yaşlarında daha erkeksi giyinmeye başladı. Giyimiyle kendine olan güvenini arttırmak istiyordu " demişti . Politikleşmesi sayesinde çocukluğu ve ergenliği boyunca aradığı özgür kadını keşfetti.

Afro-Alman lezbiyen bir kadın olarak Kürt ve Türk devrimcilere yabancı değildi. Dil sorununu bir şekilde aşmaya çalışıyordu . Bu çabaları gerillaya katıldıktan sonra da devam etti. Birkaç kez İstanbul 'a gitti ve orada partisinin çalışmalarına katıldı. Onu anmak için yazılan " Umudun Enternasyonal Savaşçısı " adlı kitapta kendisinden "İvana 'nın ziyaret ettiği ailelerde elinde çekirdekle Türk dizileri izlemesi ya da Kürtçe müzik dinlemesi sık rastlanan bir görüntüydü . Kürdistan 'a ilişkin her şeye ilgisi vardı , özel olarak Kürt kadın gerillaların mücadelesine . Kendisini uzun süre 'Mardinli ' olarak tanıttı. Kürdistan'ın illerinin özelliklerini ve farklılıklarını biliyordu . Newroz 'da İvana halaya tutuştuğunda kimse yerinde duramıyordu . Hele halayın ortasında zıplamaya başladığında herkes gülmeye ve alkışlamaya başlıyordu ." şeklinde bahsediliyor.

Gerillaya katılma talebinin ardından uzun ve telaşlı bir bekleme süreci geçirdi . Avaşîn , Nisan 2014'te, lise sınavlarının hemen öncesinde okuldan ayrıldı , annesine bir veda mektubu yazdı ve çok geçmeden Kürdistan dağlarına doğru yola çıktı. Onun için yeni hayat yolculuğu bu adımla başladı.

Siyasi ve askeri çalışmaları hevesle öğrenmek istiyordu, özellikle Kalaşnikof ve BKC silahlarında ustalaşmayı kafasına koymuştu . Aynı zamanda politik -ideolojik bir eğitim almayı hedefliyordu . Partisinin strateji ve taktiklerini anlamak istiyordu. Eğitimi için hızla Türkçe öğrenmeye başladı.

Gerilla yaşamına uyum sağlamakta sorunlar yaşadı . Ancak bundan şikâyetçi olmadı . Aynı kitapta dağlarda yaşadığı süreç "Dağlarda kolektif yaşamın zor yanları olabiliyordu . Özellikle eleştiri ve özeleştiri kişisel gelişimde belirleyici bir rol oynuyordu ve temel eğitimin bir parçasıydı ." sözleriyle İvana 'nın zorlanmasının sebepleri açıklanıyor . Yoldaşlarından biri bu süreçle ilgili olarak "Avaşîn yoldaş çok gergin olabiliyordu . Eleştirilerin nedenlerini inatla öğrenmeye çalışıyordu . Bu davranış onun daha güçlü özeleştiri vermesine neden olabiliyordu . Ancak onu bir eleştiriye ikna etmek gerekiyordu . İkna durumlarında gergin anlar yaşanıyordu ." demişti. Gerilla yaşamı duygusal zorlukları da beraberinde getiriyor . Bu sınırsız özgürlük biçimi , sevdiğiniz insanlardan ayrılmayı da dayatıyor . Kitapta Avaşîn 'in ailesini çok düşündüğü , geride bıraktığı arkadaşlarını , yoldaşlarını ve en çok da annesini özlediği belirtiliyor. Daha sonra Rojava'ya geçti ve buradaki yeni yaşamına hızla adapte oldu. IŞİD'e karşı Til Temir cephesinde yerini aldı. Burada Til Nesri köyünde konuşlanmışken bir çete saldırısında ölümsüzleşti.

Avaşîn 'in 7 Mart 2015 gecesi ölümsüzleştiği son çatışmayla ilgili kitapta şöyle yazmaktadır : " Düşman önce komşu köye , sonra da Til Nesri köyüne saldırdı. Bu saatte dinlenmekte olan İvana, diğer yoldaşlarla birlikte uyandırıldı. Hemen biksi (PKM ya da BKC, makineli tüfek) mevzisine koştu ve çatışma için hazırlandı.

1-2 saat süren çatışmanın ardından iki kurşun yarası aldı . Bu çatışmada İvana yoldaş Coşkun İnce yoldaşla birlikte ölümsüzleşti. Onunla birlikte savaşan yoldaşları daha sonra onun nasıl yiğitçe savaştığını anlattılar ." YPG savaşçısı Mordem Birhat ise o geceye ilişkin, "Son mermilerine kadar savaşan yoldaşlarımız çetelerin geçişlerine izin vermediler . Kalabalık bir çete grubunca kuşatılan mevzilerinde coşkuyla ve kararlılıkla savaşan yoldaşlarımız son mermilerine kadar çatıştılar ." demiştir.

Avaşîn konforlu bir yaşam yerine savaşarak Rojava 'da ölümsüzleşmeyi tercih etti . Geri yönlerine , eksikliklerine ve hatalarına yenik düşmemiş ve bir devrimci olarak yaşayıp ve ölümsüzleşti . Lezbiyen kimliği çeşitli çevreler tarafından ve çeşitli bahanelerle gizlendi . Ancak onun devrimci pratiği yazdığı mektupla tarihe kaydedildi: "Artık güzel renkleri ayırt edemiyorum , kentin rüzgarını tenimde hissedemiyorum . Kuşların cıvıltısı bana daha güçlü bir özgürlük çağrısı gibi geliyor . Ben bir karar verdim , günler boyu bu düşüncelerle yaşadım. Artık gün, Dicle ve Fırat nehirlerinin akıntısı kadar güçlü irademle adım atma günüdür . Rojava devriminin bir parçası olmak istiyor , orada kendimi geliştirmek , bütün ezilen halklarımızı birleştiren mücadelemizi tanımak istiyorum . Her şeyden önemlisi gerekiyorsa kendi hayatım ile devrimi savunmak istiyorum . Bunun sonucunda ne ile karşılaşabileceğimi biliyorum ve bu mücadelenin öneminin farkındayım . Elbette zor anlar yaşayacağım ve ne tür burjuva özellikler taşıdığımı göreceğim . Fakat tüm bunlarla da mücadele edeceğim . Silahımla devrim için savaşmanın , emperyalizme karşı savaşmanın nasıl bir duygu olacağını yaşayacağım . Hayatı daha farklı açılardan hissedecek , daha yoğun duygularla yaşayacağım . Sınırlarımı hep zorlayacak , geri düşme ihtimallerine karşı bile mücadeleci ruhumdan vazgeçmeyeceğim."

Joaquin/Waquin (Wendell M. Gumban)

22.09.1985 - 23.07.2016

Yoldaş Waquin 1985 'te küçük burjuva bir ailenin çocuğu olarak Filipinler 'de dünyaya gelen bir eşcinseldi. Neşeli, çalışkan, mahinhin (efemine), hevesli bir okuyucu , yumuşak dilli ve eğlenceyi seven biriydi . İnançla çalışırdı . Menekşe rengi çantaları ve çiçek desenli şemsiyeleri çok severdi. Üniversitedeyken , 2003 yılında Diliman 'da, eğitimin ticarileştirilmesine ve dönemin başkanı Gloria Macapagal -Arroyo 'nun halk karşıtı politikalarına karşı çıktıkları için önce Filipinli Öğrenciler Birliği 'nde ulusal demokratik harekete katıldı . Ayrıca Philippine Collegian 'da yazarak kendini ispatlamak istedi . Öğrenci örgütlenmesi sayesinde Filipin Komünist Partisi'ne (CPP) katıldı. Üniversite ve sendikalara odaklanan parti yapılarında çalıştıktan sonra Mindanao 'daki gerilla bölgelerine gitti ve 2011 yılında Yeni Halk Ordusu' nun (NPA) bir parçası oldu. Partinin Kızıl üslerdeki konsolidasyon çalışmalarının ve gerilla bölgesindeki genişleme çalışmalarının değerli bir parçası oldu. Bir NPA biriminin siyasi eğitmeni olarak gerilla birimlerinin genişlemesine ve Kızıl savaşçıların siyasi konsolidasyonuna katkıda bulundu.

Marya Salamat "Wanda adında bir kahraman" başlıklı makalesinde şöyle yazıyor : "Bir komünist olarak Ka Waquin küçük burjuva kökeniyle ve basit yaşam ve zorlu mücadele ruhuyla yaşamak için mücadele etti . Güney Mindanao 'daki Lumadlara ve köylülere hizmet etmek için çelimsiz bedeninin , zayıf görme yeteneğinin ve hatta bilmediği bir lehçenin getirdiği sınırlamaların üstesinden geldi . Zeki ve cesur Ka Waquin , entelektüel gençler için bir ilham kaynağıdır. Başka türlü sürdürebileceği rahat yaşamı değil , halk savaşının bağrında özverili hizmeti ve fedakarca bir yaşamını seçti."

Öğrenci örgütlenmesi günlerinden Mindanao gerilla bölgelerindeki günlerine kadar, hareket ve parti içinde eşcinsel olmanın zorluklarını tartıştı. " Wanda (bir lakabı) da özgürleşmeli " diyerek , eşcinsel ve LGBTİ + özgürleşmesini genel olarak sınıf mücadelesinin bir parçası olarak görmenin bir gereklilik olduğunu açıkça ifade etti. Bir gerilla olarak Waquin yoldaş, gerillalar ve halk arasındaki ilişkiyi sıkılaştırma konusunda mükemmeldi. Halkın NPA 'ya getirdiği sorunların analiz edilmesine yardımcı oldu ve halk tiyatroları ve tartışmalar yoluyla halk arasında propaganda faaliyeti yürüttü.

Waquin Yoldaş 23 Temmuz 2016 'da Compostela Vadisi 'nde devlet askerleriyle girdiği çatışmada Glen (Sario Mabanding) Yoldaş ile birlikte ölümsüzleşti. Bayan Genel Sekreteri Renato Reyes Jr., yoldaş Waquin için düzenlenen anma töreninde yaptığı konuşmada , devrimcilerin hiç savaş istemediğini dile getirerek konuşmasının devamında "Ancak sınıflar arasındaki savaşı savaşarak sona erdirebileceklerini biliyorlar . İnsanlar artık diğerlerini sömüren ve diğerlerini sömürmeye devam etmek için ezmeye çalışan sınıflar arasında bölünmediği sürece, insanların bir savaş içinde olacağını " söyledi. Mao Zedong 'un " Devrimci savaşın yasaları tüm savaşları sona erdirme arzusundan kaynaklanır " sözünü alıntılayarak , Wendell gibi devrimcilerin aslında barışa ulaşmak ve halkın yaşamlarında gerçekten değişim yaratmak için en ateşli arzuya sahip olduklarına dikkat çekti.

Hêlîn Qereçox (Anna Campbell)

1991 – 15.03.2015

Hêlîn, 1991 yılında İngiltere'de doğdu. Dünyayı merak eden, kitapları seven bir çocuktu. Bir müzisyenin kızıydı. Annesi, yaşadıkları kasabada hak temelli eylemlere katılan keskin bir adalet duygusuna sahip politik olarak aktif biriydi. Hêlîn, küçük yaştan itibaren bunu örnek aldı. Sheffield Üniversitesi 'nde İngilizce bölümüne başladı ama bitiremedi. Üniversiteye gittiğinde öğrenci eylemlerine katılmış, üniversite işgalinde aktif rol oynamış ve anti-faşist ve anti-kapitalist fikirlerle daha yakın bir ilişki kurmuştu. Üniversiteyi bıraktığında tesisatçı olarak çalışmaya başladı ve Bristol'a taşındı. Burada da devrimcilerle ilişkileri devam etti. Hapishanelerin kapatılması, işgaller, Avrupa'da seyahat eden belgesiz insanlara destek olma, avcılığa yönelik sabotajlar ve anti-faşizm gibi politik çalışmalara adadı.

Ancak bunlarla sınırlı kalmak istemiyordu. Rojava'da sürmekte olan devrime katılmak için buraya gelerek Mayıs 2017'de YPJ'ye katıldı. Rojava'ya ilk geldiğinde Derîk'te Kürtçe öğrendi ve ardından askeri eğitim aldı. Devrime ve silahlı mücadeleye katılma kararıyla ilgili şu yorumu yapıyordu: "Devrimi desteklemek istediğim için katıldım. Ve burada inşa edilmekte olan kadın devrimine katılmak istediğim için katıldım. Ayrıca faşizmin güçlerine ve devrimin düşmanlarına karşı silahlı mücadeleye de katılmak ve savaşmak istedim." Rojava 'da bir lezbiyen olarak karşılaştığı zorluklara rağmen devrime olan bağlılığı sarsılmazdı, şöyle diyordu: "Elbette buradayım, başka bir yerde nasıl olabilirdim ki?"

Ölümsüzleştikten sonra basında Hêlîn'in aynı zamanda LGBTİ+'ların bir parçası olduğu gerçeğine çok az dikkat çekildi. Bu, onun hikayesinin genellikle görülmezden gelinen ve hem Avrupa hem de Orta Doğu'da basın tarafından büyük ölçüde anlatılmayan bir kısmı. Sadece bazı arkadaşları ve bazı yoldaşları konuşmalarında ve yayınladıkları metinlerde Hêlîn'in gerçekliğine saygı gösteriyor.

Hêlîn, bir kuir olarak kendini gerçekten politik aktivizm yoluyla bulmuştu. Politik çalışmalar onun kuir kimliğini keşfetmesini ve kuir özgürlük mücadelesini sınıf ve ırk gibi diğer baskı türleriyle ilişkili olarak analiz etmesini ve anlamasını sağladı. Kuir olmak konusunda rahattı ve bu konuda açıkça tartışabiliyordu. Her zaman bir feministti ve na-trans erkeklerden hoşlanmamaya dair şakalardan oluşan bir repertuarı vardı, hatta şaka yollu olarak "erkek düşmanlığı köşkü" diye adlandırılan bir evde yaşıyordu. Bu şakaları ataerkilliğin hayatındaki etkileriyle başa çıkmak için de kullanırken, onun erkeklere karşı değil, ataerkilliğe karşı mücadele ettiği açıktı.

Onun için kuirlik her zaman politikanın vazgeçilmez bir parçasıydı, ancak nadiren ana ya da tek konuydu. Baskı ve iktidar sistemlerinin kesişimsel bir analizine dönüşen derin bir tarihsel mücadele anlayışına sahipti. Bu muhtemelen onu Rojava'daki devrime çeken şeyin de bir parçasıydı.

"DEVRİMİ DESTEKLEMEK İSTEDİĞİM İÇİN KATILDIM . VE BURADA İNŞA EDİLMEKTE OLAN KADIN DEVRİMİNE KATILMAK İSTEDİĞİM IÇIN KATILDIM . AYRICA FAŞİZMİN GÜÇLERINE VE DEVRİMİN DÜŞMANLARINA KARŞI SİLAHLI MÜCADELEYE DE KATILMAK VE SAVAŞMAK İSTEDİM."

Rojava'ya vardığında koşullar çok zorluydu ve IŞİD ile savaş en üst seviyedeydi . Bu nedenle Hêlîn 'in odak noktası da Rojava 'da olmanın zorlukları , buradaki beyazlığını anlamak , nasıl daha fazla katılabileceğini anlamak ve silahlı mücadelenin bir parçası olmaktı . Kadınların özgürleşmesi için mücadeleye katılma konusunda hevesliydi . Ancak LGBTİ + mücadelesi Rojava 'da şimdiye kadar genellikle görmezden gelinmişti veya reddedilmişti . LGBTİ + mücadelesi onun zihninde ön planda değildi ama unutulmuş da değildi ve kendini de gizlemiyordu.

Kadın devrimi onun için büyük bir ilham kaynağıydı , kadınların özgüvenini , gücünü ve kendini savunma yeteneğini geliştirmenin önemini çok iyi anlıyordu . Özellikle HPC'nin (Öz-savunma Güçleri) kendi deyimiyle "silahlı annelerinden " etkilenmiş ve hayranlık duymuştu . Yaşlı kadınlarının toplumlarını savunmak için silahlanmasını , yaşlı kadınlar genellikle geride bırakıldığı için bu kadınların toplumdaki konumunu büyük ölçüde değiştirmenin iyi bir yolu olarak görüyordu.

Güçlü ideolojisi , net değerleri ve önderliğiyle , kadınların özgürleşmesini daha da ilerletmek için birçok kişiye ilham kaynağı oldu . Ancak bu gücün altında şüphe ve korku da hayatı boyunca karşılaştığı bir gerçeklikti . Rojava 'da geçirdiği döneme ait kendisiyle ilgili yaşadığı zorlukları acımasız bir dürüstlükle anlatıyor . Efrîn 'in işgali başladığında şöyle yazmıştı : "Bugün Türkiye 'nin Efrîn 'e yönelik savaş girişiminin 8 . günü . Arkadaşlar her zaman Efrîn 'in Kobane gibi olacağını söylüyorlar , bunu biraz korkutucu buluyorum çünkü orada çok sayıda arkadaşımız öldü.

Haberlerde enternasyonalistlerin Efrîn 'e ulaştığı yazıyordu ve kıskandım . Gitmeyi çok istiyorum . Kendime karşı dürüst olursam , hem bencilce hem de fedakârca nedenlerden dolayı . Savaşın bir parçası olmak istiyorum , kendimi ve arkadaşlarımı savunmak için kendi gücümü hissetmek istiyorum . Tüm haberleri izliyor ve okuyorum , şehit fotoğraflarını ve cenazeleri görüyorum . Belki de bu yüzden Efrîn 'e gitmeyi bu kadar çok istiyorum , mücadeleye daha yakın hissedebilmek için."

Eğitimdeyken bir videosu var , maskeli ama o olduğu belli , "Bundan sonra bizi gerçekten Efrîn'e göndermek zorundasınız " diyor . O zamanlar YPJ enternasyonal savaşçılarını cepheye kolayca göndermiyor , genellikle geri çekiliyorlardı . Ancak Hêlîn, kolay pes etmedi ve Efrîn'deki savaşa katılma isteğinde çok ısrarcıydı . Sonunda bu isteği kabul edildi . O gün şöyle yazmıştı : "Bu topraklar için savaşmaya , hatta gerekirse ölmeye hazırım , ama bunu tercih etmem ." Başlangıçta , Türk devletinin Efrîn 'e yaklaşması nedeniyle şehri tahliye eden sivilleri korumak için şehrin hemen dışındaki yollardan birine yerleştirildi daha sonra şehre gitti . Efrîn 'de yaklaşık bir hafta kaldıktan sonra , iki yoldaşı Sara Mêrdîn ve Serhildan ile birlikte bir hava saldırısı sonucu 2018 yılının Mart ayında ölümsüzleşti.

Îsyan Tolhildana Pirsûsê (Okan Altunöz)

03.11.1992 – 06.05.2022

Îsyan, Kürt ve Alevi bir ailenin çocuğu olarak 1992 yılında Türkiye'nin Ankara kentinde dünyaya geldi. Cinsiyet kimliğini çok genç yaşta sorgulamaya başladı. 2008 yılında lisedeyken Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP) ile tanışarak gençlik çalışmalarında yer aldı. 2012 yılında MLKP ile ilişkisini kesti. Trans kimliğinin daha fazla farkında olduğu bir zamanda üniversitede çevre mühendisliği okuyordu. LGBTİ+ aktivizmine devam ettiği bu dönemde kuir teori, LGBTİ+ özgürlük hareketi ve HIV+ aktivizmine odaklandı. 2014 yılında polis tarafından gözaltına alındı. Gözaltı sürecinde istismar edildi ve tecavüze uğradı.

Ayrıca LGBTİ+'ların kurtuluşunun sadece aktivizmle sınırlı olamayacağını ve devrimci örgütlerdeki heteroseksizmin kuşatmalarının farkındaydı. Her iki alanda da deneyimi vardı. 2015 yılında IŞİD tarafından gerçekleştirilen Suruç (Kürtçe adı: Pirsûs) katliamından sonra, mücadeleye daha ileriden katılmak için Rojava'ya gitmek istedi. Bu süreçte MLKP ile yeniden ilişkilendi. 2016 yılında Rojava'ya gitti ve savaşta aktif rol aldı. Kendisine parti ismi olarak, "Tolhildana Pirsûsê"yi seçti, yani Suruç'un İntikamı. Türkiye tarafından yürütülen işgal saldırılarına ve çetelere karşı savunmaya katılırken, anı zamanda partisi içindeki LGBTİ+ politikaları hakkında tartışmalar yürüttü.

Bağlı bulunduğu Komünist Kadın Örgütü (KKÖ)'nün dergisinde kadın bedeninin metalaşması, eviçi emek, LGBTİ+'ların toplumsal durumu, heteroseksizmin analizi ve cinsiyet farkındalığı hakkında yazılar yazdı ve tartışmalar yürüttü. Azad Fırat kod adını kullanarak "LGBTİ+'lar Her Yerde" başlığı ile yazdığı bir makalede, hem örgütüne hem de örgüt çevresindeki LGBTİ+'lara sesleniyor ve LGBTİ+'ların kendi öz-örgütlülüklerini oluşturmalarını istiyordu. Kendini keşfetme sürecini açıklayan makalesinde, "Kimliğimle tanışma sürecimin toplum zihniyetle mücadeleden daha çok öğretilmiş erkek cins bilinciyle içsel bir mücadele ile geçtiğini söyleyebilirim. Bu içsel mücadele sorununu ele alıp bir organizma veya bir kolektif ile bağdaştıracak olursak eğer, örneğin parti kuvvetlerinin veya parti politikasının kendi gelişimini esas alıp kendini masaya yatırmasıyla benzer olduğunu söyleyebiliriz. Ya da toplumsal erk zihniyetin yaratmış olduğu bilinç çerçevesinden uzaklaşma mücadelesiyle kurduğu ilişki üzerinden tanımlayabiliriz." diyordu.

Bireysel özgürlük arayışını toplumsal özgürlük mücadelesine dönüştürdü. Efrîn ve Serêkaniyê'nin işgaline karşı ön saflarda yer aldı. Bir sabotajcı olarak, adını hiç duymadığı Willem Arondeus'un ve Frieda Belinfante'nin ayak izlerini takip etti. Bu şekilde, birbirini hiç tanımayan LGBTİ+ kahramanların yolları Rojava'da kesişti. Aynı dönemde, heteroseksist yaklaşımlara karşı bazen oldukça güçlü ve bazen de zayıf olsa da örgütü içerisinde her zaman mücadele etti.

"Geleceğini rengarenk hayal edebilme güdüsü ile burjuvazinin korkulu rüyası olan ezilenlerdir yarınların sahipleri. Eşcinsel özgürlükçü bir sosyalizm hayaliyle, rengarenk bayraklarla donanmaya!"

Heteroseksizmin yarattığı kuşatma nedeniyle zor zamanlar geçirdiği birçok an vardı. Erkek savaşçıların yanında kalmak zorunda olduğu zamanlarda bir trans kadın olarak zorluklar yaşasa da hep mücadelesine devam etti. Konuşmalarından birinde kişisel deneyimi üzerine "Kadın yoldaşlarıma gittiğimde, yaralarımı iyileştirebilmeleri için kendimi onlara bırakıyorum. Bazen saatlerce ağlıyorum. Bazen öyle oturup gullüm yapıyoruz. Bazıları anlayamıyor bazıları sadece acıyarak yaklaşıyor, ama bazıları gerçekten ne hissettiğimi anlıyor. Sonuçta oradan çıkıp savaşa geri dönmem gerektiğini biliyorum. Zor olsa bile kendime nedenlerimi hatırlatıp bunu yapıyorum." demişti.

Yukarıda ismi geçen makalesinde partisi içinde yaşadığı zorlukları "Homofobik yaklaşımlar, samimi bir kolektif içerisinde dahi kimliğini gizli tutmaya kadar varan sorunları ve çoğunlukla kaygıları beraberinde getiriyor. Bu kaygıları daha basit olgulara indirgeyecek olursak eğer; bunları bazı maddeler altında sıralayabiliriz. Aile içinde örneği çok yaşanan bir kaygıyı ele alalım. Bu, anne veya herhangi bir aile ferdi tarafından cinsel kimliğinin anlaşılması durumunda bu kişilerin senin hakkındaki düşünceleri, duyguları veya yaklaşımlarının olumsuz yönde değişeceği kaygısı olarak tanımlanabilir. Bu kaygının parti kolektifi içerisindeki yansıması da biraz böyle yaşam buluyor diyebilirim. Buna bir eşcinselin, cinsel özgürleşmenin, kimlik özgürleşmesinin önüne taşlar koyan bir kaygı demek mümkün. Çözüm anahtarı ise öncelikle öznenin kendisinde, daha sonra ise kolektifin düşünce yapısında somutlaşıyor. Burada her iki tarafın da normal algısını kendisine dayatması ve bunu samimi bir biçimde düşüncesine işlemesi önemli bir yerde duruyor." sözleriyle ifade etmişti.

Bu makaleyi büyük bir inançla gerçekleştirdiği bir çağrıyla sonlandırdı: "Geleceğini rengarenk hayal edebilme güdüsü ile burjuvazinin korkulu rüyası olan ezilenlerdir yarınların sahipleri. Eşcinsel özgürlükçü bir sosyalizm hayaliyle, rengarenk bayraklarla donanmaya!"

Erkek egemenliğine karşı sınıfsız ve cinsiyetsiz bir toplum hedefi ile yürüttüğü mücadelede sırasında, Covid-19 virüsüne yakalandı. Diğer hastalıkları nedeniyle vücudu çok hızlı zayıfladı. Covid-19'u 2 kez atlattı, ancak üçüncü kez yakalandığında vücudu daha fazla direnemedi ve tedavi edildiği hastanede MLKP/KKÖ savaşçısı olarak 2022'de Mayıs ayında ölümsüzleşti.

Yaşadığı her şey karşısında, bilinçli bir trans kadın olarak yeniden ayağa kalktı. Rojava'daki mezarına gökkuşağı bayrakları ile uğurlandı. Şimdi, onun peşinden gelecek olan LGBTİ+ savaşçıları için isyan bayrağı oldu.

Komünist Kadınlar Birliği
TKP-ML
KKB
Yekîtiya Jinên Komunist
الاتحاد النسائي الشيوعي

HETEROSEKSİZME KARŞI DEVRİMCİ SAVAŞTA ÖZNELEŞELİM!

Tarih, onu yazan sınıfın gerçekliğini anlatılır. Burdan hareketle rahatlıkla diyebiliriz ki, mevcut tarih heteronormativitenin ve ikili cinsiyet sisteminin tarihidir. Bu broşürü yazma nedenlerimizden biri de bu heteroseksist tarihe bir çentik atmak. Heteroseksizm tamamen ortadan kaldırılmadan tarihin daha doğru bir versiyonunu yazmak mümkün olmayacaktır.

Bunca Baskı Neden?

LGBTİ+'lara yönelik baskının nereden kaynaklandığını doğru tespit etmek, LGBTİ+fobiye karşı direnmenin anahtarıdır. Burada "queer" gibi diğer kelimeler yerine LGBTİ+ terimini kullanıyoruz çünkü en yaygın olarak anlaşılan ve kullanılan terim bu gibi görünüyor. LGBTİ+ olmak politik bir kimlik haline geldi, bu kimlik sayesinde insanlar bir araya gelebildiler ve baskılara karşı mücadele etmeye başladılar. Bu mücadelenin sonuçlarından biri de LGBTİ+'lar için yeni hak taleplerinin geliştirilmesi oldu. Bugünlerde bu hak talebi LGBTİ+ mücadelesinin ana odağı haline gelmiştir. Yasal hakların elde edilmesi önemlidir ve bazı hakların elde edilmesi birçok LGBTİ+ bireyin yaşamı üzerinde olumlu bir etki yaratmıştır. Ancak bu resmin tamamı değildir ve yeterli de değildir. Dolayısıyla temel noktamız şu olmalı: hak talepleri, dayanışma ağları ve komünlerle kazanımlar elde edebileceğimizi ve belirli ilerlemeler kaydedebileceğimizi biliyoruz. Ancak çok daha iyi bildiğimiz bir şey var ki, o da bu kazanımların bırakın yarının ihtiyaçlarını, bugünün ihtiyaçlarını bile karşılamadığıdır. Bazı kapitalist devletlerde mücadelelerimiz sonucunda bazı haklar kazandık ancak bu haklar gerçek ihtiyaçlarımızı karşılamak yerine heteronormativiteyi koruyacak şekilde düzenleniyor ve LGBTİ+'lara sundukları özgürlükler kısıtlanıyor. Baskıyla mücadele etmek için bu baskının kökenlerini anlamak gerekir. Anladığımız oranda, tüm zorluklara rağmen devrimci savaşın bir parçası olmayı seçen ölümsüzlerimizi de daha iyi anlamış oluruz.

LGBTİ+'lara yönelik baskı ve zulmün kökenlerini bu yazıda tam olarak ele almak mümkün değil. Ancak heteroseksizmin kökenlerine ve LGBTİ+'lara yönelik baskının nasıl sistematikleştiğine kısaca göz atacağız. LGBTİ+ olmanın çok sıradan bir şey olduğunu anlatmak için "eşcinsellik doğada var" gibi argümanlar kullanmanın tehlikeli olduğunu düşünüyoruz. Çünkü LGBTİ+ olmak doğaldır diyorsak, LGBTİ+fobi de doğal değildir, ancak böyle bir tartışma sadece dikkat dağıtıcıdır. Bunun yerine odaklanmamız gereken şey düşmanımız olan heteronormativitedir ve bu LGBTİ+fobinin nereden geldiği, doğal olup olmadığı konunun dışındadır. İkinci olarak, "doğal" argümanı (tıbbi olarak) geçiş yapmak isteyen translara karşı kullanılabilir, çünkü doğada buna benzer bir şey yoktur. Dolayısıyla bu argüman transların mücadelesini baltalamaktadır. Üçüncü olarak, LGBTİ+ bireyler bir kimlik ve alt kültür oluşturmuşlardır, bu kimlik ve alt kültür, güç ilişkileri ve bunlara karşı direnişin bir sonucudur. Bu nedenlerden dolayı, bu argümanın mücadelemize yardımcı olacağını düşünmüyoruz ve bu nedenle "doğal" argümanını bir kenara bırakıp, mücadelemizi temellendirmek için gerçekten kullanabileceğimiz tarihe gözatmak istiyoruz.

Engels'in de tespit ettiği gibi, ilk sınıf mücadelesinin kadın ve erkek arasında başladığı ve eş zamanlı olarak toplumların ikili bir cinsiyet sistemi içinde daha katı bir şekilde örgütlendiği hepimizin asgari müştereği. Kadınlar hamile kaldıkları ve emzirdikleri dönemlerde, genellikle emzirme ve çocuk bakımı ile daha kolay eşleştirilebilecek iş türlerini seçerlerdi. İş bölümü, üreme biyolojisindeki farklılıklara dayanan pratik bir karardı, bu nedenle erkeklerin ve kadınların işleri basitçe farklıydı, ancak eşit derecede değerliydi.

Yerleşik tarım yaygınlaştıkça , toprağı işlemek için çok sayıda el gerektiğinden , daha büyük nüfusa sahip kabileler daha küçük nüfusa sahip kabilelere göre avantajlı hale geldi . Erkeğin üremedeki " katkısı " bilinmediğinden kadınlar bu noktada " daha " önemli hale geldi çünkü nihayetinde daha fazla çocuk , yani toprak için işçi üretebilecek olanlar onlardı. Dolayısıyla kadınlar, daha doğrusu onların üreme potansiyeli daha çok aranır hale geldikçe , kabilelerin hayatta kalması için bir gereklilik haline geldikçe, aynı zamanda kabilelerin iyiliği için kontrol edilmesi gereken bir insandan çok bir mülk haline geldiler . Bir grup insan üzerinde güç sahibi olabilmek için bu grubun tanımlanması, sınırlarının net olması gerekir. Erkek ve kadın cinsiyet kimlikleri de özel mülkiyetin ortaya çıktığı bu süreçte , birbirlerine keskin bir karşıtlık içinde tanımlanmaya başladı . Özel mülkiyet ve ataerkillik birbirlerine paralel olarak gelişen ve birbirleriyle büyük ölçüde bağlı olan şeylerdir , bu nedenle hangisinin önce geldiğini sormak aslında sormamız gereken soru değildir.

Kadın cinselliği (sadece heteroseksüel cinsellikten bahsetmiyoruz) pasif bir konuma yerleştirilmiş , kabilenin (erkeklerinin) malı olarak görülmüştür. Erkeklerin gücü, cinsellikleri de dahil olmak üzere , sınırsızdır . Erkeğin iktidarının bir uzantısı olan tek eşli heteroseksüel aile ve devlet aygıtı oluşmaya ve güçlenmeye başladıkça , erkeğin cinselliği sınırsız gücünü kaybetmeye başlar . Erkeğin iktidarı da artık heteroseksüel ailenin kurallarına ve devletin iktidarına bağlanır. Elbette tüm bunlar önceden planlanmış bir sistem içinde gerçekleşmez . Sermaye , mülkiyet ilişkileri , üretim ilişkileri vb. hem çevrelerinde gelişen ve değişen bağlamlara hem de iç iktidar mücadelelerine bağlı olarak değişir . Ancak bu değişimler cinsiyet çeşitliliğini ve cinsel yönelimlerdeki akışkanlığı ortadan kaldıramaz.

Farklı coğrafyalarda ve zamanlarda eşitsiz gelişen bu ilişkiler sonucunda cinsel çeşitlilik farklı toplumlarda farklılıklar gösterse de devletin oluşması ve güçlenmesiyle birlikte ikili cinsiyet sistemi ve heteronormativite yaygınlaştı . Üretime hizmet etmeyen her türlü cinsellik yasaklandı. Özel mülkiyetin bekasından sorumlu olan modern devlet , tıp ve hukuk gibi alanlarda yaptığı düzenlemelerle toplumu kontrol etmeye başladı . İlk dönemin günah tanımı yeterli değildi ; suç ve ardından hastalık devreye girecekti. Hem erkeklerin hem de kadınların üreme amaçları dışında cinsel ilişkiye girmemesi , hatta mastürbasyon bile yapmaması gerekiyordu . Bu o kadar ciddiye alınıyordu ki, kapitalizmin erken dönemlerinde sanayinin daha gelişmiş olduğu İngiltere ve Fransa gibi bazı ülkelerde kolluk kuvvetleri bünyesinde eşcinselleri ve travestileri hedef alan özel ahlak birimleri oluşturuldu . Sadece üremekle sınırlı olan ücretli köleler değil, burjuvazi de gayrimeşru ilişkilerden ve bedensel ihlallerden kaçınmak zorundaydı. Sonuçta , bir erkek işçi de olsa erkekti ve bir kadın burjuva da olsa kadındı , çünkü bu tür toplumsal cinsiyet rolleri küçük farklılıklarla da olsa tüm sınıflar için geçerliydi . Ancak bu keskinleştirilmiş yasaklar muhalefetle karşılaştı. Cinsel çeşitlilik ne yasaklarla ne de korkunç tedavi yöntemleriyle engellenebilirdi.

Batı Avrupa 'da ulus devletlere dönüşerek tekelleşen sermaye ve özel mülkiyet ilişkileri, Doğu Avrupa, Kafkasya ve Ortadoğu'da farklı, Afrika ve Asya 'da farklı , Amerika ve Avustralya 'da farklı gelişti . Bu farklı güç dengeleri farklı toplumsal ilişkiler anlamına geliyordu. Dolayısıyla toplumsal cinsiyet rollerinde de ciddi farklılıklar vardı . Örneğin Amerika 'nın kuzeyinde ve güneyinde toplumsal ilişkiler farklıydı. Osmanlı İmparatorluğu' nun başkenti ile taşrası arasında farklılıklar vardı. Eşcinsel ya da trans olan bazı Batı Avrupalı burjuvalar , toplumsal cinsiyet rollerini keskinleştirmeye çalışan Viktorya dönemi yasaklarıyla zulme uğradılar.

Bazıları ise toplumsal cinsiyet rollerinin farklılaştığı coğrafyalara seyahat edebildikleri için sermayeleri tarafından korunan bu yasaklardan kaçabildiler. Dönemin Fransız ve İngiliz polisinin raporları bu durumu gözler önüne sermektedir. Ancak işçilerin ve köylülerin böyle bir şansı yoktu. Yine görüyoruz ki, bu şansa sahip olanlar daha çok atanmış cinsiyeti erkek olan burjuvalar olmuş ve zulümden kaeçabilmişlerdir. Birkaç münferit örnek dışında...

Eşcinsel ilişkilerin görece rahat yaşandığı coğrafyalarda erkek eşcinselliğinin rahatça yaşandığını, kadın eşcinselliğinin ise neredeyse adının bile anılmadığını görüyoruz. Örneğin Osmanlı'da eşcinselleri tanımlamak için kullanılan "İbne" kelimesi Arapça'da "erkek çocuk" anlamına geliyordu. Yine pasif eşcinselleri tanımlamak için kullanılan "Ğulami" kelimesi Arapça kökenlidir ve "hizmetçi" anlamına gelmektedir. Transseksüelleri tanımlayan "Hüsna" (Arapça en güzel anlamına gelir) kelimesi ise erkekten kadına geçişi tanımlamak için kullanılmıştır. Kadın eşcinselliği ve trans erkekler için bu tür spesifik tanımlar ya çok azdır ya da hiç yoktur. Kuzey Amerika 'da bazı kabileler içinde beş farklı cinsiyet kimliği olduğunu ve beyaz sömürgecilerin bu çeşitliliği yok ederek işe başladıklarını biliyoruz. Yine Afrika'da bugün çok keskin çizgilerle ayrılmış ve ezelden beri düşmanmış gibi tarif edilen kabileler arasındaki ilişkinin aslında bu kadar keskin sınırlara sahip olmadığını, sömürgecilik arttıkça kabileler arasındaki sınırlarla birlikte cinsiyet kimlikleri arasındaki sınırların da keskinleştiğini biliyoruz. Bugün ulaşabildiğimiz kaynakların çoğu Batı Avrupa kökenli olsa da günümüze kadar ulaşan efsane, şarkı ve hikâyelerde bu zengin tarihin izlerini bulmak mümkün. Örneğin Kürt efsanelerinde cinsiyet değiştiren ve biseksüel ilişkiler yaşayan tanrı ve tanrıçalar, gökkuşağının altından geçtikten sonra cinsiyet değiştirenlere dair hikâyeler var ama bu hikâyeler görünmez kılınıyor ve bilinçli olarak üzerlerinden atlanıyor. Ancak buna rağmen sözlü olarak, kulaktan kulağa yayılarak devam ediyor.

Heteroseksizmin kökenlerine kısa bir bakış olarak bunun yeterli olacağını düşünüyoruz, ancak elbette heteroseksizmin tarihsel kökenleri üzerine çok daha ayrıntılı araştırmalar yapıldı ve yapılıyor. Bu konularda, özellikle de yerel ve/veya kültürel tarihinizle ilgili daha fazla okuma ve araştırma yapmanızı öneririz.

Hak Talebine Doğru

Devletin bu kadar kontrol sahibi olması, LGBTİ+'lar için suç ve hastalık tanımlarını kabul etmeyen karşıt duruşları da beraberinde getirdi. Bugünden baktığımızda homofil (eşcinsel) hareket olarak tanımladığımız hareket akademik alandaki tartışmalara dayanıyordu. Dönemin devrimcileri genel olarak LGBTİ+'lar söz konusu olduğunda burjuvazi ile oldukça benzer düşünüyorlardı. Bu arada o dönem için zaten bir LGBTİ+ söyleminden bahsetmek mümkün değil. Homoseksüellik ve transseksüellik bir hastalık olarak tanımlanıyordu demek daha doğru olur. Ancak bazı devrimciler burjuvazinin ahlak anlayışını sorgulayarak eşcinselliğin ve transseksüelliğin en azından suç kategorisinden çıkarılması gerektiğini savunmuşlardır. Bunun bir örneği, 1898'de Reichstag'da eşcinsel eylemlerin suç sayılmasına karşı çıkan August Bebel'dir. Bir diğeri ise aynı zamanda bir Marksist olan Hirschfeld'dir. Kurduğu enstitüde sadece trans ve heteroseksüel olmayanlar üzerine araştırmalar yapmakla kalmamış, aynı zamanda bu enstitüyü heteronormativite dışındakiler için bir çalışma ve barınma mekânına dönüştürmüştür.

Emperyalizm ve politikaları aracılığıyla heteroseksist normun dışında kalan herkesi hasta ve suçlu olarak gören ideoloji tüm dünyaya yayıldı. Bu süreçte 1917 Bolşevik Devrimi Rusya'da eşcinselliği suç olmaktan çıkardı.

Yine 40'lı yıllarda ABD Komünist Partisi üyesi Harry Hay, eşcinsel hakları için mücadelenin önemini vurguladı. Daha sonra Hay, ulus sorununa sosyalist yaklaşımı temel alan kültürel azınlık tezi ile eşcinsel haklarını savunacaktı. Elbette tüm bu gelişmeler tüm devrimcilerin LGBTİ+fobik olmadığı anlamına gelmiyor. Daha sonraki gelişmeler de bunun böyle olmadığını kanıtlıyor. Ancak devrimcilik, sistemin dayattığı suç ve hastalık algısına karşı fikirleri savunmak için fırsatlar sunmuştur. Bu yıllarda Nazilerin homofobisi korkunç boyutlara ulaşmıştı. Toplama kamplarında pembe üçgenlerle işaretlenen eşcinseller ve transseksüeller tecavüze uğruyor, sözde bilimsel deneylerde işkence görüyor ve ardından öldürülüyordu. Heteroseksizmin bu etkisi Sovyetler Birliği'nde eşcinselliğin yeniden suç sayılmasıyla karşılık buldu. Hirschfeld'in Berlin'deki seksoloji enstitüsü Naziler tarafından yıkıldı, çalışanları tutuklanarak kamplara gönderildi ve tüm belgeler yakılarak imha edildi. Ancak aynı yıllarda Hollanda'da eşcinseller Nazilere karşı direnişin ön saflarında yer aldığı için muhalefet de vardı.

Bu süreçte hareket akademiden çıkıp sokaklara taşınmaya başlıyordu. Kinsey yeni teziyle bir heteroseksüel-homoseksüel skalası oluşturmuştu. İlerleyen yıllarda muhafazakârlaşsa da Mattachine Society bu ilerici hareketlerin bilinen ilk örneklerinden biriydi. 1960'lara gelindiğinde hareket Stonewall İsyanı ile yeni bir aşamaya ulaşmıştı. Devlet ve polis baskısı karşısında barlarda toplanan eşcinsellerin ve transseksüellerin öfkesi nihayet Stonewall'da sokaklara taştı. Aynı yıllarda, kurtuluş ve özgürlük için devrim fikrinden yola çıkan Eşcinsel Özgürlük Cephesi (GLF) ve Sokak Travestisi Eylem Devrimcileri (STAR) gibi birçok grup kuruldu. Hareket giderek genişledi ve kazanımlar elde etmeye başladı. Bu kazanımlar sadece devlet sistemi içinde gerçekleşmiyordu. Devrimcilerin ve işçi sendikalarının heteroseksizminde de gedikler açılıyordu. Londra merkezli Lezbiyenler ve Geyler Madencileri Destekliyor (LGSM) gibi gruplar sendikalar ve devrimci örgütler içinde değişiklikler yaratıyordu. Ancak aynı zamanda transların hareketin dışına itildiği ve lezbiyenlerin görmezden gelindiği bir eğilim ortaya çıkıyordu. Hareket genişledikçe, beyaz olmayan LGBTİ+'lar ve göçmenler de hareket içinde farklı sorunlar yaşıyordu. Seks işçilerine karşı bir cephe oluşturuldu. Hem akademide hem de sokakta verilen mücadele sonucunda eşcinsellik hastalık kategorisinden çıkarılınca bu saflar daha da keskinleşmeye başladı. Özellikle bazı demokratik hakların kazanıldığı kapitalist ülkelerde LGBTİ+ topluluğu arasındaki sınıfsal uçurum giderek açılıyordu. Faşizmin açık olduğu yerlerde baskılar nedeniyle bu makas açılamasa da işçi sınıfı ve köylü kitlelerinden gelen ya da göçmen olan LGBTİ+'lar için yaşam koşulları tıpkı bugün olduğu gibi çok daha zordu. Nihayetinde bazı ülkelerde eşcinselliğin suç olmaktan çıkarılması ve eşit evliliğin tanınması gibi bazı haklar kabul görmeye başladı. Ancak tanınan tüm haklar özel mülkiyet ilişkilerine ve mevcut aile yapısına zarar vermeyecek şekilde düzenlendi. Trans kimlikler çok daha sonra 2019 yılında Dünya Sağlık Örgütü'nün akıl hastalıkları listesinden çıkarıldı. Ancak birçok ülkede transların özgür ve sağlıklı bir cinsiyet geçiş süreci yaşaması hala mümkün değil. Barınma, eğitim ve sağlık gibi tüm alanlarda sistematik şiddet hala yoğun bir şekilde devam etmektedir.

Bu yıllarda LGBTİ+ hareketi de bir dönüşüm geçirmiş ve eylem gruplarından ziyade STK'lara dönüşmeye başlamıştır. Bazı hakların kazanılması bazı ülkelerde toplumsal ilerlemelere yol açmıştır. İnternet vb. kullanımının yaygınlaşması ve bilgi paylaşımının kolaylaşması ile bu kazanımlar sömürge ve yarı sömürge ülkelerde de etkisini gösteriyor. Ancak tüm bunlar sorunlarımızı çözmüyor. Sadece bazı durumlarda nefes alma alanları yaratıyor. Ve bu alanlar özellikle açık faşizmin uygulandığı ülkelerde büyük önem taşıyor. Yine de bugün ABD örneğinde gördüğümüz gibi haklarımız her an gasp edilebilir.

Haklar Yetmez , Kurtuluş İçin Devrimci Savaşı Büyütelim!

Sistem içerisinde kazanılan sınırlı haklar bir yandan nefes borusu olurken bir yandan da bizler için bir mücadele okulu oldu. Bu süreçte birçok deneyim kazanıldı . Yine LGBTİ + hareketi pratikten yola çıkarak Cinsel Özgürlük , Queer Teori , Transfeminizm gibi birçok teori yarattı . Ancak hepimiz görüyoruz ki özgürleşme ve özgürlüğü kazanma mücadelesi henüz tamamlanmış değil. Bugün sistem bize "bireysel özgürlük " peşinde koşma fikrini dayatsa da LGBTİ + hareketinden biliyoruz ki böyle bir bireysel özgürlük ve esenlik mümkün değil . Sistem bu propaganda ile bizi yalnızlaştırmaya çalışıyor . Oysa biz kolektif yaşamın önemini ve gerekliliğini trans seks işçilerinin kurduğu dayanışma pratiklerinden çok iyi biliyoruz. Verili olanla da yetinmeyeceğiz . Bazı gettolara, günün belli saatlerine, hayatın sadece bir kısmına razı olmayacağız . Biz hayatın her yerindeyiz . Heteroseksist ablukaya , homonormatif dayatmaya , patriyarkanın çizdiği sınırlara , emperyalizme -kapitalizme -feodalizme ve bu özel mülkiyet sistemine karşı mücadelede daha güçlü özneler olacağız. Çünkü yukarıda da bahsettiğimiz gibi sorunlarımızın kökenini biliyoruz . Bu kökeni daha çok LGBTİ+'ya anlatacağız, na-translara ve heteroseksüellere de... Çünkü bu sistem onları da köleleştirdi. Kendi iktidarları onlara sınırlar çizdi ve onları özgür bir yaşamdan uzaklaştırdı. Bu da kendi gerçekliğine yabancı bir toplum yaratıyor . Heteroseksizme karşı mücadele tüm toplumun özgürleşme mücadelesidir.

Özel mülkiyet sistemi kendi varlık zeminini korumak için başta LGBTİ+'lar olmak üzere tüm halk kitlelerine karşı bir savaş yürütmektedir . Bu savaş faşizmin olduğu yerlerde açıktan yürütülürken , burjuva demokrasisi içinde sinsice yürütülmektedir . Trans katillerine verilen son derece düşük cezalar bunun en açık örneğidir . Yine gerçek şu ki, insanların cinsel yönelimleri ve cinsiyet kimlikleri nedeniyle uğradıkları şiddet ve ayrımcılığa karşı güvenebilecekleri sağlıklı bir mekanizma yok. Bazı burjuva demokrasilerinde varmış gibi görünse de aslında olmadığını birçok örnek durumu açıkça gösteriyor.

Sorunlarımızın kaynağı olan bu sistemde gedikler açmaya çalışırken , bize karşı her türlü ideolojik politik silahın yanı sıra fiziksel gerçek silahlarla da savaşan bu sistemi yıkmayı neden düşünmüyoruz? Neden çoğunluğumuz bu sistemin gerçekliğini görmezden gelirken devrimcilere karşı yürütülen anti-propagandanın etkisi altına kolayca giriyoruz ? Bunun nedenleri açıktır . İçimizdeki düşman , yani tüm toplumsal kodlarımıza nüfuz eden bireyci sistem. LGBTİ+'lar olarak bu kodları kırmak ve yüzünü devrime dönerek ölümsüzleşen, kitlelerin kurtuluşu için canını feda etmekten çekinmeyen yoldaşlarımızı örnek almak zorundayız.

Sadece geçmişte değil, bugün de LGBTİ+'ların bu sorumlulukları üstlendiğine dair örnekler var. TQILA (The Queer Insurrection and Liberation Army / Queer Ayaklanma ve Kurtuluş Ordusu) Rojava'daki LGBTİ+ silahlı öz savunma gücüydü ve dünyanın dört bir yanındaki LGBTİ +'lara silahlı mücadelenin kendileri için bir olasılık olduğu yönünde güçlü bir mesaj gönderdi . Uluslararası alandaki etkisi çok güçlüydü . Ancak Rojava içinde TQILA kendine bir yer bulamadı. Kadın devrimi ile ileriye doğru büyük adımlar atılmış olsa da , yol hala uzun ve ataerki ve heteroseksizm bölgede hala güçlü ve bu güç TQILA'ya görünür bir şekilde saldırdı.

Filipinler'de ayrıca Filipinler Komünist Partisi (CPP) liderliğindeki Yeni Halk Ordusu (NPA) öncülüğünde güçlü bir LGBTİ + silahlı direnişi gerçekleşmektedir. CPP ve NPA, XX. yüzyıldan bu yana heteronormativiteye karşı mücadeleyi açıkça desteklemiş ve geliştirmiştir . CPP , kitlelerin ve LGBTİ +'ların ayrı olmadığını , aslında aynı olduklarını ve bu birleşik mücadele sayesinde tüm ezilenlerin en güçlü şekilde ayakta durduğunu açıkça göstermektedir.

Marsha P. Johnson ya da Dilek İnce'yi devlet-polis-çete işbirliğine karşı koruyabilecek silahlı bir güç olsaydı , belki de yoldaşlarımız bugün hayatta olacaklardı ve yaptıklarından çok daha fazlasını yapıyor olacaklardı . Kentsel dönüşüm bahanesiyle dağıtılan gettolarımızdan aynı devlet -polis -çete işbirliği ile atıldığımızda kendimizi koruyacak özsavunma güçlerimiz olsaydı bugün durum çok daha farklı olurdu . Hem sivil çeteler hem de doğrudan kolluk kuvvetleri aracılığıyla her türlü silahı kullanmaktan çekinmeyen bir iktidar varken, toplumsal barışı sağlayacak devrimi yapabilmemizin tek yolu bu durumu tersine çevirmek için iktidarı almak olacaktır. Bunu sadece LGBTİ +'lar olarak yapmamız mümkün değil . Ancak bu devrimlerden çıkarı olan tüm kitlelerle birlikte yapabileceğiz . Bugün Kürdistan 'da , Filipinler 'de , Filistin 'de sömürgecilerin ve işgalcilerin kurşunları insanların LGBTİ + olup olmadığını sormuyor . Hatta LGBTİ + kimlikleri özgürlük hareketlerine karşı şantaj olarak kullanılıyor . Heteroseksizmi çıkarları için kullanan ve daha fazla LGBTİ +'nın katledilmesine neden olan böyle bir sistemin bizler için özgürlük olanaklarına sahip olmadığı açıktır.

Bu sorunlar aynı zamanda devrimimizin de sorunlarıdır. Devrimciler bu nedenle özeleştirilerini pratikte vermelidirler . Devrimin amacı sadece na-trans heteroseksüel halk kitlelerini özgürleştirmek değil , tüm halk kitlelerini özgürleştirmekse buna uygun adımlar bugünden atılmalıdır . Program ve tüzükler hazırlanırken, savaş politikaları ve gündelik politikalar üretilirken LGBTİ + kitleleri dikkate almak devrime yaklaşmak demektir.

Sadece genel değerlendirmeler yapmak ve asla derinlemesine kişisel değerlendirmeler yapmamak , sorunun etrafında dolanmak , LGBTİ +'ları sadece sistemin mağdurları olarak görmek , kişisel ve örgütsel sorumluluklarını görmemek , heteroseksizme karşı mücadelede özne olmamak sadece devrimci mücadeleye zarar verir ve devrimi her geçen gün erteler . Devrimci güçlerin hemen şimdi devrimi başlatması , iktidarı alması ve düşmanlarını parça parça yok ederek özgürlüğü örgütlemesi gerekiyor . Heteroseksizmi ele almak için devrime kadar bekleyemeyiz . Ataerkiye ve heteroseksizme karşı mücadelenin yol boyunca her adımda verilmesi gerekiyor . Önceki devrimler bunun neden gerekli olduğunun örnekleriyle doludur.

Bu yazıyı “devrimcilerin LGBTİ+'lara, LGBTİ +'ların da devrimcilere ihtiyacı var ” şeklinde bitirmek istemiyoruz. Bu faydacı bir yaklaşım olur. Özel mülkiyet sistemini ve heteroseksizmi doğru algılamış biri bu tür faydacı yaklaşımların kısa ya da uzun vadede mutlaka zarar vereceğini bilir. Bu nedenle LGBTİ + kitlelerin halk kitlelerinin ve devrimci savaşın bir parçası olduğunu , heteroseksizmin ise bu sistemin temellerinden sarsmamız ve yıkmamız gereken köşe taşlarından biri olduğunun altını çizmek istiyoruz. LGBTİ+'lar fiilen ellerine silah alıp devrimci savaşa katıldıkça karşılaşacağımız sorunlar kolektif irade ve devrimci perspektifle çözülecektir . Elbette LGBTİ + hareketinin bugüne kadarki deneyimlerinden öğrenebileceğimiz şeyler ve ortaya çıkması muhtemel sorunlara karşı alabileceğimiz önlemler var. Ancak bütüne dair hazır bir reçete sunmak oldukça idealist bir yaklaşım olacaktır . Savaş alanlarında bulunan LGBTİ +'lar olarak biliyoruz ki bugüne kadar sorunlarımıza nasıl yaşayarak çözüm ürettiysek geleceğe dair çözümleri de ancak daha fazla özneleşerek üreteceğiz.

Trans+ TİKKO Savaşçıları

Komünist Kadınlar Birliği
TKP-ML
KKB
Yekîtîya Jinên Komunist
الاتحاد النسائي الشيوعي